

UTDRAG AV FOREDRAG TIL HØYRES SEKRETÆRKONFERANSE PÅ BIRI
5. MAI KL. 0900

Gjennom 4½ år har Høyre igjen vist sin evne og kraft til regjeringsansvar - dels alene og dels i konstruktivt regjerings samarbeid med andre ansvarlige partier. Vi har stadfestet Høyres karakter som naturlig regjeringsparti og pålitelig og lojalt samarbeidsparti. Man kan stole på Høyre!

Vi forlater regjeringsstillingen for denne gang i et land som er bragt vesentlig lenger frem økonomisk, sosial, vitenskapelig og kulturelt siden vi overtok; et land som nyter tillit og respekt fra naboer, allierte og andre venner over hele verden.

Vår regjering ønsket å fortsette sitt arbeid for å møte nye utfordringer og løse nye oppgaver, men møtte en mur av motstand fra et flertall i Stortinget, og ble tvunget til å gå av. Hvordan og hvorfor kunne det skje?

Et av våre slagord lyder: "Høyre tar ansvar"! Det har vært en ledetråd for oss alle i Regjeringen - fra alle regjeringspartiene. Det dramatiske fallet i oljeinntektene påla oss et nytt ansvar: Å fremme forslag for Stortinget om upopulære tiltak for å berge landets økonomi gjennom de nye problemer. Men Fremskrittspartiet vil ikke vite av noe som ikke er populært. Og da kunne ikke Arbeiderpartiet og SV motstå fristelsen til å gå sammen med Fremskrittspartiet for å skape et flertall mot Regjeringen.

Efter det spill som Arbeiderpartiet drev, efter Fremskrittspartiets klare nei, og med SV som viljeløst haleheng, ble situasjonen denne: På grunn av fallet i oljeinntektene må vi både redusere statens utgifter, og øke statens inntekter. Fremskrittspartiet sier blankt nei til økte inntekter. Arbeiderpartiet er for, men stemmer mot hvis vi ikke samtidig vil treffe sosialistiske tiltak, som efter vårt skjønn vil skade landets økonomi. SV følger Arbeiderparti.

Konklusjon: Det ble dannet et flertall av Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet og SV som gjør det umulig for Regjeringen å berge landets økonomi. Vi ble tvunget til å gå av!

Nå er de hovedansvarlige for at Regjeringen ble felt, i full sving med å bortforklare det spill de har drevet. Arbeiderpartiets leder benyttet 1. mai til å spre sterke forvrengninger av de begivenheter som plutselig ga henne selv ansvaret for hennes handlinger:

Efter at hennes parti først har medvirket til å tvinge Regjeringen bort fra det arbeid vi ville føre videre, forteller hun den skrønen at den borgerlige Regjeringen rømte fra sitt ansvar! Først avviser Gro Harlem Brundtland et kompromissforslag som vi har lagt frem for å unngå regjeringskrise; hun avviser et forslag som går så langt for å imøtekomme Arbeiderpartiets krav at selv SV anbefaler det. Derefter sier hun at vi har sviktet vårt ansvar og går av frivillig! Forvrengning er et mildt uttrykk for en slik fremstilling.

Men Reiulf Steen holdt seg for god til slike uvirkeligheter som lederen for med: Han sa like ut i sin 1. mai tale at Arbeiderpartiet "bidro til å styrte Regjeringen". Reiulf Steen la ikke skjul på det som Gro Harlem Brundtland prøver å benekte; nemlig at Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet og SV styrtet regjeringen.

Gro Harlem Brundtland holder også standhaftig fast ved en forskrudd fremstilling av situasjonen i Stortinget etter valget i 1985. 1. mai i år fikk hun seg selv til å si at de tre regjeringspartiene "ikke er i stand til å styre landet, selv om de forvalter et flertall i det norske storting". Hele poenget er jo at de tre regjeringspartiene etter valget ikke forvalter et flertall i det norske storting, fordi de ikke forvalter Fremskrittspartiets stemmer. De tre regjeringspartier er for tiden ikke i stand til å styre landet, fordi Arbeiderpartiet og SV har gått sammen med Fremskrittspartiet mot Regjeringen. Så enkelt, og så avslørende er det hele!

Efter valget i 1985 var det ikke lenger flertall for noen aktuell regjeringskonstellasjon i Norges storting. Men ingen i Stortinget ønsket at Regjeringen skulle gå av. Derfor fortsatte den, tross de vanskeligheter vi forutså, i håp om en rimelig grad av samarbeid også med opposisjonen. Når hverken de borgerlige regjeringspartier eller de sosialistiske partier har flertall, stilles det spesielle krav om saklighet og

samarbeidsvilje til alle partier. Det er disse naturlige krav om saklighet fra opposisjonens side som Arbeiderpartiet nå har sviktet. Derefter forlanger det saklighet og samarbeidsvilje fra oss når vi blir opposisjon.

Og tross all berettiget forargelse over det spill Arbeiderpartiet har drevet - er det vår plikt å være en langt mer saklig opposisjon enn Arbeiderpartiet har vært. Et konservativt parti vil alltid sette hensynet til landets interesser foran taktisk spill. Derfor vil vi ikke gjøre som Arbeiderpartiet har gjort, nemlig å stemme mot noe man er for, for å lage problemer for landets regjering.

Vår kampvilje er usvekket. Vi vil arbeide for å sette vårt preg på utviklingen. Vi kommer tilbake som regjeringsparti. Men landet er ikke tjent med hyppige regjeringsskifter. Derfor vil vi ikke reise krav om et nytt skifte før det igjen er etablert et solid og pålitelig flertall for en borgerlig regjering. Og det er dessverre klart at det herr Hagen har sagt og skrevet hittil er helt utilstrekkelig og uegnet til å gi en borgerlig regjering den arbeidsro og handlekraft som en regjering må ha for å kunne ta ansvaret i en vanskelig tid. Men mulighetene for en borgerlig regjering vil bli større når man får se virkningene av et nytt Arbeiderpartistyre. Og etter valget i 1989 vil mange fler enn i 1985 se behovet for et solid og stabilt borgerlig flertall, det vil si et flertall av Høyre, Kristelig Folkeparti og Senterpartiet.